

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

عبدالله باوی
۰۸ جولای ۲۰۱۴

جنگ افروزی در لباس صلح خواهی!

بورژوازی در تبلیغات فریبکارانه خود همواره چنین جلوه می دهد که عاشق "صلح" و "مبارزه مسالمت آمیز" و "صلح اجتماعی" است. شاعران و نویسندگان از جاذبه انسانیت و مهربانی می سرایند و می نویسند، عالمانش از نیکی و انسانیت سخن می گویند و صدها کتاب در این زمینه تاکنون منتشر نموده اند. فلمسازهایش از زندگی مهاتما گاندی و نلسون ماندلا فلم می سازند تا نشان دهند که چگونه بالاخره "انسانیت" بر "خشونت" پیروز شد و شرایطی شکل گرفت که همه شادمان زندگی کنند! چرا که "همه انسان ها با هم برابر و برادرنند". اما اگر توده ها که معنای برابری را در زندگی روزمره خود هر ساعت تجربه می کنند فریب اراجیف ریاکارانه بورژوازی را نخورند و این تبلیغات را باور نکنند، آن وقت بورژواهای انسان دوست! که مدعی بودند "همه انسان ها با هم برابر و برادرنند" با ضرب و زور و توپخانه به سراغ انسان های محروم و ستمدیده یعنی اکثریت جامعه می آیند.

در واقع "صلح" در جامعه بورژوازی نام دیگر جنگ می باشد و توده ها باید همیشه در حالت تهدید صلح نگه داشته شوند تا آسان تر جنگ را بپذیرند. بورژوازی برای حفظ این "صلح" اسلحه می سازد. کارخانه های اسلحه سازی همچون لاک هید مارتین (Lockhead Martin)، بوئینگ (Boeing) و غیره سالانه میلیاردها دالر اسلحه می سازند تا بورژوازی بتواند از منافع خود دفاع کرده و صلح مورد نظرش را حفظ نماید و همه این ها را هم به حساب دفاع از کشور و مردم بگذارد. حتی سویدن که پیگیرانه در تلاش است تا از خود چهره ای "دمکرات" و "صلح پرست" ارائه دهد و کلمه "دموکراسی"، "حقوق بشر" و "مبارزه مسالمت آمیز" ورد زبان هر سیاستمدار آن می باشد و هر سال به کسانی که برای صلح تلاش کرده اند جایزه صلح نوبل میدهد (۱)، سالانه میلیون ها دالر سلاح تولید و صادر می کند. و سیاستمدارانش اصلاً کاری به این ندارند که سلاح های "سبک" ساخت این کشور هر سال حداقل نیم میلیون انسان را از هستی ساقط می سازند.

یکی از ابزارهای تبلیغ صلح طلبی و برابری طلبی ریاکارانه قدرت های سرمایه داری، سازمان ملل می باشد که مرکزش در کشور امپریالیستی امریکا بنا نهاده شده است؛ در کشوری که "حقوق بشر" و "حفظ صلح" و "مبارزه مسالمت آمیز" ورد زبان سیاستمداران آن بوده و لحظه ای برای حفظ این "حقوق بشر" از تهدید مردم محروم و کشور های دیگر دست برنمی دارند. حتی برای این هدف از ساختن بلک واتر (Blackwater) و "طالبان" و "القاعده" و اخیراً هم "داعش" هم اباہ نمی کنند، ولی کشورهای جهان سوم با تجربه کودتاها و جنگ ها، تجاوزها و لشکرکشی ها و بمباران ها، کاملاً با این "حقوق بشر" آشنا هستند و نقش سازمان ملل در توجیه تجاوز و سرکوب بورژوازی را به عینه دیده اند.

به راستی چه کسی می تواند فراموش کند که همین لمریکا که به عنوان مهد دمکراسی بورژوائی هر ساعت تبلیغ می شود برای "دفاع" از منافع چپاول گرانه خود به ویتنام حمله کرد و میلیون ها زحمتکش را کشته و نیمی از آن سرزمین را برای سال ها ویران و غیر قابل کشت کرد. همین امریکای امپریالیست برای "دفاع از خود"، کشورهای افغانستان، عراق و لیبیا را ویران کرده و بعد سیاست هایش را "دخالته بشر دوستانه" جلوه داده و آن ها را برای "دفاع" از مردم آن کشورها و دور کردن خطر از مرزهای خود توضیح می دهد. در حالی که هر انسان آگاهی می داند که این جنگ ها در خدمت تراست ها و کارتل های بزرگ بوده و در خدمت طبقه ای است که همه نهادهای حافظ سیستمش را در دست دارد و تنها سهمی که توده ها از این جنگ ها دارند اینست که گوشت دم توپ شوند تا بورژوازی هم چنان از "انسانیت" و "مسالمت آمیز" گفته و خواننده هایش از "همه انسان ها با هم برابر و برادرنند" بخوانند، شاعران و نویسندگان از جاذبه انسانیت و مهربانی بسرایند و بنویسند، عالمانش از نیکی و انسانیت بگویند و فلمساز هایش از زندگی مهاتما گاندی و نلسون ماندلا فلم بسازند که چگونه "انسانیت" بر "خشونت" پیروز شده و همه شادمان خواهند زیست.

زندگی در جامعه بورژوازی به واقع به نتاثر فاجعه آمیزی می ماند، که جنایت کاران و دژخیمان در نقش ناجی ظاهر می شوند و فرشتگان سر از خاوران در می آورند. فقیران و گرسنگان و کارتن خواب ها را همین "ناجیان" به وعده های یک ناجی آسمانی دلخوش کرده و خود که شعار "مرگ بر ماتریالیست ها" را سر می دهند ماتریالیست های زمینی را صاحب شده و با تمام نیرو از این تصاحب و مالکیت لازمه آن دفاع می کنند.

این است که صلح در جامعه بورژوازی هم چون هر امر دیگری امری طبقاتی است زیرا که صلح واقعی برای زحمتکشان، لازمه اش نابودی کامل بورژوازی می باشد. بورژوازی که با فریب، رنجبران را در چنگال "حقوق بشر" بدون بشر نگه می دارد.

۲ جولای ۲۰۱۴

زیرنویس:

۱- هنری کیسینجر (۱۹۷۳)، اسحاق رابین و شیمون پرز (۱۹۹۴)، جیمی کارتر (۲۰۰۲)، باراک اوباما (۲۰۰۹).